

Sygn. akt : II AKa 347/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Barbara Suchowska
Sędziowie	SSA Bożena Brewczyńska SSA Alicja Bochenek (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Tomasza Truszkowskiego (del.)

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2012 r. sprawy

1. **R. S. (1)** s. J. i B., ur. (...) w B.

art. 258 § 3 kk, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

2. **P. S.** s. J. i B., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i art. 12 kk i inne

3. **B. M.** s. K. i T., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

4. **W. K.** s. Z. i D., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 21 marca 2012 r.

sygn. akt. III K 89/09

1. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego R. S. (1)

w punktach 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania;

2. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego P. S.

w punktach 12 i 14 i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania;

3. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego W. K.

w punkcie 48 w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisane oskarżonemu przestępstwa stanowiły wypadki mniejszej wagi wyczerpujące znamiona czynu z art. 62 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu w zw. z art. 91§1 kk wymierza mu karę w wysokości 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego W. K.

w punkcie 49 w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo stanowiło wypadek mniejszej wagi wyczerpujący znamiona czynu z art. 13§1 kk

w z art. 55 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 14§1 kk w zw. z art. 55 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę w wysokości 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na mocy art. 91§2 kk orzeka wobec oskarżonego W. K. karę łączną

w wysokości 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 listopada 2006r. do dnia 8 maja 2007r.;

6. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

7. zwalnia oskarżonych B. M. i W. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 347/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej uznał oskarżonego **R. S. (1)** za winnego tego, że:

1. na przestrzeni miesięcy listopada i grudnia 2004 roku w B. działając z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił B. M. substancje psychotropowe w postaci 7 sztuk tabletek ekstazy,

z czego 6 sztuk sprzedał wymienionemu w trakcie czterech transakcji za łączną kwotę

48 złotych, natomiast 1 sztukę przekazał mu nieodpłatnie, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k.

i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

nadto

2. w okresie od marca 2006 roku do dnia 26 września 2006 roku w B., woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadzał do obrotu środki odurzające i substancje psychotropowe bądź uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi, bądź czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych albo

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom środków odurzających bądź substancji psychotropowych, także w znacznych ilościach, przy czym popełnianie przestępstw stanowiło dla niego stałe źródło dochodu, w ten sposób, iż:

- a) na przestrzeni miesiąca marca 2006 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił B. M. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 2 gramów, którą sprzedał wymienionemu podczas dwóch transakcji za łączną kwotę 80 złotych;
- b) w dniu 7 maja 2006 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest w zamian za pośredniczenie w dokonaniu transakcji zakupu od R. Ł. znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, udzielił B. M. środek odurzający w postaci marihuany w ilości co najmniej 4 gramów;
- c) w dniu 20 lipca 2006 roku w miejscu swojego zamieszkania posiadał nieustaloną ilość środka odurzającego w postaci haszyszu;
- d) dniu 3 września 2006 roku posiadał co najmniej 500 gram środka odurzającego w postaci marihuany;
- e) w dniu 8 sierpnia 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą czynił na dzień 9 sierpnia 2006 roku przygotowania do wzięcia udziału w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 1000 gram w taki sposób, że przekazał wskazanemu mężczyźnie pieniądze w kwocie co najmniej 10 tys. Zł na zakup przedmiotowej substancji, polecił wymienionemu zapakować amfetaminę w trzy oddzielne paczki o wadze 400 gram, 500 gram i 100 gram oraz wypuścić z paczki powietrze i owinąć taśmą;
- f) w dniu 7 maja 2006 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z B. M. i R. Ł. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, że przekazał B. M. nieustaloną kwotę pieniędzy, po czym polecił mu udać się do C. celem dokonania zakupu od R. Ł. wcześniej zamówionej u niego substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 1500 gram, którą następnie B. M. przewiózł do B. i przekazał mu do dalszej odsprzedaży;
- g) w miesiącu czerwcu 2006 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. S. i nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...) wprowadził do obrotu co najmniej 100 gram środka odurzającego w postaci amfetaminy o nieustalonej wartości, w taki sposób, że przekazał P. S. wskazaną ilość narkotyku, a następnie ten przekazał ją mężczyźnie o pseudonimie (...) celem dalszej odsprzedaży;
- h) w dniu 28 czerwca 2006 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. S. i nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...) wprowadził do obrotu co najmniej 500 gram nieustalonego środka odurzającego lub substancji psychotropowej o nieustalonej wartości w taki sposób, że przekazał p. S. wskazaną ilość narkotyku, a następnie sprzedał ją za nieustaloną kwotę mężczyźnie o pseudonimie (...);
- i) w dniu 5 lipca 2006 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami wprowadził do obrotu nieustaloną ilość substancji psychotropowej i środka odurzającego o łącznej wartości co najmniej 30 tys. zł w taki sposób, że polecił udać się samochodem do B. z pieniędzmi R. S. (2) i przekazać je w ustalonym miejscu R. Ł., a następnie polecił T. J. odebrać środki odurzające i substancje psychotropowe od R. Ł. i dostarczyć je do B.;
- j) w nieustalonym okresie, nie później jednak niż do dnia 14 lipca 2006 roku, wspólnie i w porozumieniu z P. S. wprowadził do obrotu co najmniej 300 gram środka odurzającego w postaci marihuany, w taki sposób, że przekazał przedmiotowy środek odurzający nieustalonej osobie, która dokonała jego sprzedaży nieznanym osobom, po czym przekazała pieniądze w kwocie co najmniej 6300 zł P. S., a wskazany otrzymane pieniądze oddał R. S. (1);
- k) w nieustalonym okresie, nie później jednak niż do dnia 27 lipca 2006 roku, wspólnie

i w porozumieniu z P. S. wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 223 gram

w taki sposób, że P. S. dostarczył nieustalonemu mężczyźnie o imieniu prawdopodobnie M. wskazaną ilość substancji psychotropowej, a następnie wymieniony spotkał się z R. S. (1) i przekazał mu pieniądze za otrzymaną substancję w kwocie co najmniej 1266 zł;

l) w dniu 11 sierpnia 2006 roku sprzedał nieustalonemu mężczyźnie o imieniu S. za nieznaną kwotę pieniędzy 3 gramy środka odurzającego w postaci haszyszu;

m) w dniu 12 sierpnia 2006 roku sprzedał nieustalonym osobom o imionach T. i D. za łączną kwotę 120 zł 5 gram środka odurzającego w postaci marihuany;

n) w dniu 16 sierpnia 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany, w taki sposób, że rozdzielał środek odurzający i pakował go w przygotowane reklamówki celem przekazania co najmniej 500 gram marihuany mężczyźnie o pseudonimie (...), co najmniej 1000 gram marihuany P. N. o pseudonimie (...) oraz co najmniej 500 gram marihuany mężczyźnie o pseudonimie (...);

o) w dniu 21 sierpnia 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 250 gram za kwotę 4 tys. zł, w ten sposób, że przyjął od tej osoby zamówienie na zakup substancji psychotropowej oraz pieniądze we wskazanej kwocie;

p) w dniu 26 sierpnia 2006 roku sprzedał za nieustaloną kwotę, nieustalonej kobiecie i mężczyźnie co najmniej 5 gram środka odurzającego w postaci marihuany;

q) w dniu 26 sierpnia 2006 roku sprzedał nieustaloną kwotę R. S. (2), 30 gram środka odurzającego w postaci haszyszu;

r) w dniu 27 sierpnia 2006 roku czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, że złożył zamówienie na zakup wymienionej substancji u nieustalonej osoby w ilości co najmniej 600 gram oraz przekazał pieniądze na ich zakup w kwocie 9600 zł oraz 1000 zł, które był wcześniej dłużny;

s) w dniu 30 sierpnia 2006 roku, wspólnie i w porozumieniu z R. Ł. i nieustalonym mężczyzną o imieniu B., wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że przekazał nieustalonej osobie o imieniu B. pieniądze w kwocie 9700 zł na zakup środków odurzających i substancji psychotropowych, dodatkowo przekazał 100 zł na zakup paliwa do auta, wskazał miejsce i godzinę spotkania z R. Ł., polecił zapłacić za otrzymane narkotyki wymienionej osobie, a po ich otrzymaniu ukryć je w pojeździe i wracać ze stałą prędkością;

t) w dniu 13 września 2006 roku sprzedał za nieustaloną kwotę, nieustalonemu mężczyźnie o imieniu S. co najmniej 10 gram środka odurzającego w postaci haszyszu;

u) w dniu 23 września 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...), czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznych ilości środka odurzającego w postaci haszyszu w ilości co najmniej 1000 gram w cenie 5,50 zł za 1 gram w ten sposób, że zamówił wymieniony środek odurzający od wskazanej osoby, czym wyczerpał znamiona występującego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art.

art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

nadto

3. działając w warunkach ciągu przestępstw dopuścił się następujących przestępstw:

a) w nieustalonym dniu pomiędzy 12 a 15 października 2006 roku w J. i B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał przywozu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi w ilości 2000 gram, w ten sposób, że złożył zamówienie na wymienione środki u nieustalonego mężczyzny przebywającego na terenie Holandii, następnie przekazał pieniądze w nieustalonej kwocie B. M., który po dokonaniu zakupu tych środków na terenie Holandii, wykonując jego polecenie, używając samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), przywiózł na teren Rzeczypospolitej Polskiej wskazane środki odurzające, po czym dostarczył mu je celem dalszej odsprzedaży, przy czym przyjmując, że popełnianie przestępstw stanowiło dla niego stałe źródło dochodu, czym wyczerpał znamiona zbrodni z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

b) w dniu 27 października 2006 roku w J. i B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał przywozu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi w ilości 2658,96 gram brutto, o wartości 19.350 zł, w ten sposób, że zamówił wymienione środki u nieustalonego mężczyzny przebywającego na terenie Holandii, a następnie przekazał pieniądze w ustalonej kwocie B. M., który po dokonaniu zakupu tych środków na terenie Holandii, wykonując jego polecenie, używając samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), dokonał ich przywozu na teren Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym przyjmując, że popełnianie przestępstw stanowiło dla niego stałe źródło dochodu, czym wyczerpał znamiona zbrodni z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za oba te przestępstwa na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

nadto

4. w okresie od 9 listopada 2006 roku do dnia 16 listopada 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy dnia 29 lipca 2005 roku, chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwił popełnienie czynu zabronionego przez P. N. poprzez dostarczenie w/w środków odurzających w postaci 1069,70 grama brutto sprasowanych kostek haszyszu oraz substancji psychotropowych w postaci 2091,82 grama brutto amfetaminy, a następnie poprzez udzielenie informacji, w jaki sposób ukryć wskazane środki w samochodzie w wyniku czego P. N. działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., A. R., S. T. i Ł. P., który działał wspólnie z innymi ustalonymi osobami usiłowali dokonać wewnątrz wspólnotowej dostawy na teren Irlandii w/w ilości środków odurzających i substancji psychotropowych lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie W. K. i A. R. na drogowym przejściu granicznym w J. przez funkcjonariuszy Straży Granicznej, przy czym przyjmując, że popełnianie przestępstw stanowiło dla niego stałe źródło dochodu, czym wyczerpał znamiona zbrodni z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

nadto

5. w dniu 9 listopada 2006 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, czynił przygotowania do wewnątrzspółnotowej dostawy na teren Irlandii znacznych ilości środków odurzających w ilości co najmniej 5000 gram marihuany, a następnie wprowadzenia jej do obrotu w taki sposób, że omawiał z P. N. trasę i sposób przemytu, cenę oraz ustalał osoby, które miałyby się zająć rozprowadzaniem środków odurzających na terenie Irlandii, przy czym przyjmując, że popełnianie przestępstw stanowiło dla niego stałe źródło dochodu, czym wyczerpał znamiona występku z art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

nadto

6. w dniu 12 stycznia 2007 roku w B. działając w celu uzyskania dla siebie kredytu bankowego na zakup towaru w postaci kina domowego wartości 750 złotych przedłożył pracownikowi (...)M. K. nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania takiego kredytu w postaci informacji, że zatrudniony jest w zakładzie pracy o nazwie (...)w B. przy ul (...)jako blacharz samochodowy i z tytułu tego osiąga dochody w wysokości 1200 zł miesięcznie, w wyniku czego L. Bank z siedzibą we W. taki kredyt przyznał, czym wyczerpał znamiona występku z art. 297 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

7. na mocy art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych oskarżonemu R. S. (1) w punktach 1-6 oraz kar grzywny orzeczonych w punktach 1-4 orzeka karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 stycznia 2007 roku do dnia 25 marca 2008 roku;

9. na mocy art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa wyszczególnionych tam dowodów rzeczowych;

10. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek odniesionej przez oskarżonego korzyści majątkowej z przestępstwa w kwocie 11.814 złotych;

11. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 397 § 4 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego R. S. (1) od popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach I, XIII, XIV, XV, XXVI, XXVII i XXVIII części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

nadto tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej

12. uznał oskarżonego **P. S.** za winnego tego, że w okresie od czerwca do października 2006 roku w B. i B., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1) i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, przy czym z przestępstw tych czynił sobie stałe źródło dochodu i tak:

a) w miesiącu czerwcu 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy

z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1) i nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...) wprowadził do obrotu co najmniej 100 gram nieustalonego środka odurzającego lub substancji psychotropowej nieustalonej wartości, w taki sposób, że otrzymał wskazaną ilość narkotyku od R. S. (1), a następnie przekazał ją mężczyźnie o ps. (...) celem dalszej odsprzedaży;

b) w dniu 28 czerwca 2007 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1) i nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...) wprowadził do obrotu co najmniej 500 gram nieustalonego środka odurzającego lub substancji psychotropowej nieustalonej wartości, w taki sposób, że otrzymał wskazaną ilość narkotyku od R. S. (1), a następnie sprzedał ją za nieustaloną kwotę mężczyźnie o pseudonimie (...);

c) w dniu 5 lipca 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), R. Ł. oraz T. J. i R. S. (2) wprowadził do obrotu nieustaloną ilość substancji psychotropowej i środka odurzającego o łącznej wartości co najmniej 30 tys. zł., w taki sposób, że otrzymał polecenie od R. S. (1) do udania się do B. po odbiór narkotyków jednakże ich nie odebrał, po czym brał udział w skierowaniu po ich odbiór dwóch ustalonych mężczyzn i przewiezieniu tych substancji psychotropowych i środków odurzających do B.;

d) w nieustalonym okresie, nie później jednak niż do dnia 14 lipca 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), wprowadził do obrotu co najmniej 300 gram marihuany, w taki sposób, że R. S. (1) przekazał przedmiotowy środek odurzający nieustalonej osobie, która dokonała jego sprzedaży nieznanym osobom, po czym przekazała pieniądze w kwocie co najmniej 6300 zł P. S., a wskazany otrzymane pieniądze oddał R. S. (1);

e) w nieustalonym okresie, nie później jednak niż do dnia 27 lipca 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 223 gram, w taki sposób, że P. S. dostarczył nieustalonemu mężczyźnie o imieniu prawdopodobnie M. wskazana ilość substancji psychotropowej, a następnie wymieniony mężczyzna spotkał się z R. S. (1) i przekazał mu pieniądze za otrzymaną substancję w kwocie co najmniej 1266 zł.,

czym wyczerpał znamiona występku z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy zastosowaniu

art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

13. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 397 § 4 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego P. S. od popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach XXX, XXXII, XXXIII, XXXIV części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

14. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 listopada 2007 roku do dnia 13 lutego 2008 roku;

nadto tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej

15. uznał oskarżonego **B. M.** za winnego tego, że na przestrzeni miesięcy listopada i grudnia 2004 roku w B. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie substancje psychotropowe w postaci 7 sztuk tabletek ekstazy, przy czym 1 sztukę otrzymał od R. S. (1), a pozostałe 6 sztuk zakupił

od niego w trakcie czterech transakcji za łączną kwotę 48 złotych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

nadto

16. uznał oskarżonego B. M. za winnego tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw dopuścił się następujących przestępstw:

a) w dniu 27 października 2006 roku w W., na terenie budynku przy ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie środek odurzający w postaci ziela konopi o masie 18,136 grama brutto, czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

b) na przestrzeni miesiąca marca 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 2 gramów, którą zakupił podczas dwóch transakcji od R. S. (1), za łączną kwotę 80 złotych, czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

c) w okresie pomiędzy 10 a 11 czerwca 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie środek odurzający w postaci marihuany w ilości co najmniej 4 gramów, który otrzymał od R. S. (1), czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

d) na przestrzeni miesięcy września i października 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie środek odurzający w postaci marihuany w ilości co najmniej 25 gram, którą zakupił w trakcie co najmniej pięciu transakcji od nieustalonego mężczyzny o pseudonimie (...), za łączną kwotę co najmniej 500 złotych, czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

i za wyżej opisane przestępstwa na mocy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności;

nadto

17. uznał oskarżonego B. M. za winnego tego, że od nieustalonego dnia do dnia 27 października 2006 roku w W. na poddaszu domu jednorodzinnego, działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał cztery krzewy konopi innych niż włókniste, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

nadto

18. uznał oskarżonego B. M. za winnego tego, że w dniu 7 maja 2006 roku w B. i w C., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i porozumieniu z R. S. (1), R. Ł. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że wykonując polecenie R. S. (1) udał się do C., gdzie za nieustaloną kwotę pieniędzy zakupił od R. Ł. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 1500 gram, a następnie przewiózł ją do B. i przekazał R. S. (1), czym wyczerpał znamiona występku z art. 56 ust. 3 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy tego przepisu, przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

nadto

19. uznał oskarżonego B. M. za winnego tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw dopuścił się następujących przestępstw:

a) w nieustalonym dniu pomiędzy 12 a 15 października 2006 roku w J. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu dokonania wewnątrzspółnotowej dostawy na teren Rzeczypospolitej Polskiej, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), dokonał przywozu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi, które

w ilości 2000 gram zakupił na terenie Holandii za nieustaloną kwotę od nieustalonego mężczyzny, czym wyczerpał znamiona zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii;

b) w dniu 27 października 2006 roku w J. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

w celu dokonania wewnątrzspółnotowej dostawy na teren Rzeczypospolitej Polskiej, wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), dokonał przywozu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi o wadze 2658,96 gram brutto ukrytych w torbie podróżnej i plecaku, które to środki zakupił na terenie Holandii za kwotę 19.350 złotych od nieustalonego mężczyzny, czym wyczerpał znamiona zbrodni

z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – i za wyżej opisane przestępstwa na mocy art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

20. na mocy art. 91 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych oskarżonemu B. M. kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

21. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu B. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 października 2006 roku do dnia 18 czerwca 2007 roku;

22. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 397 § 4 k.p.k.

w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego B. M. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIX części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej uznał oskarżonego **W. K.** za winnego tego, że:

23. działając w warunkach ciągu przestępstw dopuścił się następujących przestępstw:

a) w okresie od dnia 1 lipca 2006 roku do 11 listopada 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie środek odurzający w postaci marihuany w ilości co najmniej 3 gramów, który zakupił za łączną kwotę co najmniej 75 zł w trakcie kilku transakcji od nieustalonego mężczyzny o pseudonimie (...), czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

b) w miesiącu kwietniu 2006 roku w B., działając wbrew przepisom ustawy

z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie środek odurzający w postaci marihuany w ilości 1 grama, który zakupił od nieustalonego mężczyzny za kwotę 30 zł, czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 1

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – i za wyżej opisane przestępstwa na mocy

art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności;

nadto

24. uznał oskarżonego W. K. za winnego tego, że w dniu 16 listopada 2006 roku na drogowym przejściu granicznym w J., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. R. usiłował dokonać wywozu z terenu Rzeczypospolitej Polskiej środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 5,15 grama brutto lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Straży Granicznej, czym wyczerpał znamiona występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art.

55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

25. na mocy art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych oskarżonemu W. K. orzekł karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

26. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu W. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 listopada 2006 roku do dnia 8 maja 2007 roku;

27. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego W. K. od popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie LX części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

28. nadto na mocy powołanych przepisów ustawy Sąd Okręgowy orzekł o kosztach zastępstwa procesowego i kosztach postępowania.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych **R. S. (1), P. S., B. M. oraz W. K.**

Obrońca oskarżonego **R. S. (1)** zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w zakresie pkt 2 sentencji wyroku co do opisu czynu i wymiaru kary, a w szczególności przyjęcia tym czynem skorygowanych zarzutów uwidocznionych w części wstępnej wyroku w punktach IV, VI, VII, IX, XIX, XXII, XXIII, nadto czynu opisanego w punkcie XXV części wstępnej wyroku w podpunktach a, b, c, d, e, h, i, l, m, p, q, r, s, u, v, w, y, ac, ad, a także w całości pkt 3, pkt 5 oraz pkt 7 sentencji zaskarżonego wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

a) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony R. S. (1) dopuścił się czynów opisanych w wyżej określonej części pkt 2 sentencji wyroku, a także czynów opisanych w pkt 3 i 5 sentencji wyroku podczas, gdy brak jest dostatecznych dowodów winy oskarżonego R. S. (1) świadczących o popełnieniu tych czynów;

b) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyrok, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k. polegającą na oddaleniu przez Sąd I instancji wniosku dowodowego tego oskarżonego o przeprowadzenie indywidualnych badań identyfikacyjnych osób wskazanych, jako biorących udział w utrwalonych zapisach dźwiękowych powoływanych jako dowód w sprawie,

w kontekście konkretnego wskazania przez oskarżonego R. S. (1), do których czynów się przyznaje, a które eliminuje, jako bezzasadnie mu przypisane;

c) rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu R. S. (1) za czyn opisany w pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku, a także kary łącznej wymierzonej oskarżonemu R. S. (1);

Wskazując na powyższe, obrońca oskarżonego R. S. (1) wniosł:

1. o zmianę na korzyść oskarżonego R. S. (1) zaskarżonej części wyrok i uniewinnienie go w zakresie czynów do których popełnienia oskarżony się nie przyznał, a to w pkt 3 i 5 sentencji zaskarżonego wyroku w całości oraz w pkt 2 we wskazanej na wstępie części, a także wymierzenie oskarżonemu kary, w tym też kary łącznej w granicach minimum ustawowego przy zastosowaniu pełnej absorpcji;

ewentualnie

2. o uchylenie na korzyść oskarżonego R. S. (1) wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **P. S.** zaskarżył wyżej opisany wyrok w punkcie 12 na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu P. S. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXI części wstępnej wyroku w podpunktach a, b, c, d, e

w sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy nie potwierdza tego ponad wszelką wątpliwość, a w szczególności zaprzeczal temu sam oskarżony, zaś jego wyjaśnienia zostały potwierdzone wyjaśnieniami pozostałych współoskarżonych, a zwłaszcza wyjaśnieniami oskarżonego R. S. (1);

2. obrazę przepisów postępowania, a to:

- art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów odnośnie wyjaśnień oskarżonych P. i R. S. (1) i dokonanie dowolnej ich oceny,
- art. 397 § 4 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść P. S. wątpliwości wynikających z nie przeprowadzenia dowodu z opinii fonoskopijnej,
- art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego P. S..

Powołując się na wskazane zarzuty obrońca oskarżonego P. S. wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. S. od zarzucanych mu czynów,

z ostrożności procesowej

2. wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu P. S. wynikającą między innymi z przyjęcia, że oskarżony z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodów i wniosł o wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego **B. M.** zaskarżył wyżej wskazany wyrok w części dotyczącej tegoż oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego B. M. kary, a to na skutek niezastosowania względem niego przepisów o nadzwyczajnym złagodzeniu kary.

Z uwagi na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary w oparciu o przepisy art. 60 k.k., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania sądowni I instancji.

Obrońca oskarżonego **W. K.** zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w części dotyczącej wymiaru akry, na korzyść oskarżonego.

Wyrokowi temu zarzucił rażącą niewspółmierność kary w stosunku do wagi czynów, stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynów.

Mając powyższe na względzie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Złożone przez obrońców oskarżonych R. S. (1) i P. S. apelacje okazały się o tyle skuteczne, że zainicjowana w ten sposób kontrola odwoławcza doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku, choć powodem tego w nieznacznym stopniu stały się podniesione przez skarżących zarzuty apelacyjne, lecz w pierwszym rzędzie wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Oceniając zasadność pozostałych apelacji, to jako słuszne należało uznać zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego W. K., natomiast apelacja złożona przez obrońcę oskarżonego B. M. na uwzględnienie nie zasługiwała.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przyczyn, które legły u podstaw uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych R. S. (1) i P. S., to wskazać należy, że umknęła uwadze sądu orzekającego dyspozycja art. 85 § 1 k.p.k., z której jednoznacznie wynika, że obrońca może bronić kilku oskarżonych, jeżeli ich interesy nie pozostają w sprzeczności. W przeciwnym wypadku, sąd bacząc na treść przepisu art. 85 § 2 k.p.k. winien wydać postanowienie stwierdzając wystąpienie sprzeczności interesów oskarżonych i w konsekwencji określić oskarżonym termin do ustanowienia innych obrońców lub w przypadku obrony z urzędu wyznaczyć innych obrońców. Przepis ten wyraźnie mówi o „ustanowieniu innych obrońców”, co oznacza, że konflikt interesów oskarżonych powoduje, iż obrońca który dotąd bronił dwóch lub więcej oskarżonych, nie może pozostać przy obronie żadnego z nich (por. postanowienie SA w Katowicach z dnia 09.09.2009 roku – sygn. akt II AKz 595/09). W niniejszej sprawie sąd orzekający pomimo, że uznał winę oskarżonego P. S. w głównej mierze opierając się na wyjaśnieniach i oświadczeniach drugiego z oskarżonych, tj. oskarżonego R. S. (1) – co jednoznacznie wskazał w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – to nie dostrzegł sprzeczności w interesach oskarżonych w aspekcie dyspozycji art. 85 § 1 k.p.k. i dopuścił do wzajemnej substytucji wyznaczonych im obrońców z urzędu. Lektura akt przedmiotowej sprawy dowodzi, że w trakcie większości terminów rozprawy, oskarżonych R. S. (1) i P. S. bronił ten sam obrońca, a była nim głównie obrońca z urzędu oskarżonego P. S. adw. I. R., w mniejszym zakresie obrońcą obu oskarżonych była obrońca z urzędu oskarżonego R. S. (1) adw. H. R. lub też wspólnie wyznaczeni do obrony obydwu oskarżonych aplikanci adwokacy. Sytuacja tego rodzaju miała miejsce podczas składania przez nich wyjaśnień, przeprowadzania istotnych dowodów w sprawie, jak również wystąpień końcowych obrońców. Przypomnieć należy, na co zwracał uwagę Sąd Najwyższy, że „dla właściwego wykonywania obrony konieczne jest jednoznaczne wyeliminowanie nawet przypuszczeń, że mogło dojść do sytuacji, w której obrońca zmuszony był do wagi interesów osób, którym udzielał pomocy prawnej, stawiając z różnych względów interes jednego z oskarżonych wyżej niż drugiego, zwłaszcza gdy sprawcy mieli postawione zarzuty działania wspólnie i w porozumieniu i na niektórych etapach procesu składali odmienne, częściowo pomawiające się wzajemnie wyjaśnienia. Sąd Najwyższy konsekwentnie wyraża pogląd, że ilekroć wyjaśnienia jednego z oskarżonych lub dowody przezeń powoływane lub ich ocena godzą w interes drugiego oskarżonego, rodzi się kolizja interesów, która nie pozwala, aby jeden obrońca bronił obu tych oskarżonych” – wyrok SN z dnia 22.04.2010 roku – II KK 268/09.

Równocześnie podkreślić należy, że prawo do obrony, w tym korzystania z pomocy obrońcy winno być realne. Zatem bez znaczenia pozostaje fakt, że obrony w takim stanie rzeczy podjęli się występujący w sprawie obrońcy z urzędu, czy też to, że na powyższe wyrażali zgodę oskarżeni. Ową realną obronę winien zapewnić sąd. W niniejszej sprawie kwestia ta zyskuje jeszcze dodatkowy wymiar w stosunku do oskarżonego R. S. (1), jeśli weźmie się pod uwagę treść sporządzonej przez jego obrońcę apelacji. Analiza już chociażby postawionych w apelacji tej zarzutów, nieodparcie nasuwa przypuszczenie, że obrońca niedokładnie zapoznała się z treścią wydanego przez Sąd Okręgowy wyroku, albowiem zaskarżyła go także w zakresie zarzutów, które nie zostały oskarżonemu R. S. (1) przypisane, poprzez wyeliminowanie ich z przyjętego działania w warunkach przestępstwa ciągłego. Uwagi te dotyczą zarzutu postawionego na karcie 1 złożonej apelacji – „w zakresie pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku, co do opisu czynu i wymiaru kary, a w szczególności objęcia tym czynem skorygowanych zarzutów uwidoczonych w części wstępnej wyroku w punktach: VI, VII oraz czynu opisanego w punkcie XXV w części wstępnej wyroku w podpunktach a, b, c, d, i, l, p, q, r, s, u, v, w, y, ac, ad”. W wyszczególnionym zakresie, wskazanym powyżej, obrońca nawet nie zauważyła, że oskarżony którego broniła nie został skazany. Świadczy to jednoznacznie o wyjątkowo nierzetelnie sporządzonej apelacji, co najmniej pobieżnym zapoznaniu się z treścią wydanego wyroku oraz pisemnym jego uzasadnieniem, w którym sąd orzekający szczegółowo wskazał, które spośród zarzuconych oskarżonemu zachowań i z jakich powodów, wyeliminował z przyjętego działania przestępstwem ciągłym. Sąd odwoławczy tym samym wyklucza, aby wyżej wskazany obrońca świadomie działał na niekorzyść bronionego z urzędu oskarżonego, niemniej uznaje, że opisane zachowanie dodatkowo uzasadnia przekonanie, że doszło do rażącego uchybienia, naruszającego prawo oskarżonego do obrony określone w art. 6 k.p.k.

Powyższe uchybienia powodują, że w stosunku do oskarżonych R. S. (1) i P. S. wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Z tego powodu, w oparciu o dyspozycję wynikającą z art. 436 k.p.k. Sąd Odwoławczy ograniczył rozpoznanie środków odwoławczych wniesionych przez obrońców wyżej wskazanych oskarżonych tylko do uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, bowiem rozpoznanie sprawy w takim zakresie jest wystarczające do wydania wyroku, a odniesienie się do wszystkich podniesionych zarzutów w tych apelacjach byłoby przedwczesne.

Niemniej Sąd Apelacyjny czuje się zobligowany do poruszenia kilku istotnych kwestii. Pierwszą z nich jest błędne postanowienie wydane przez Sąd Okręgowy w przedmiocie oddalenia na mocy art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. S. oraz wniosku oskarżonego R. S. (1) o przeprowadzenie dowodu z opinii fonoskopijnej (k. 4449 akt sprawy). Jak wynika z uzasadnienia tegoż postanowienia powodem oddalenia wniosku dowodowego był znaczny koszt wydania opinii oraz to, że „w rozsądnym terminie przeprowadzenie dowodu z opinii fonoskopijnej nie jest możliwe”. Oba zacytowane powody nie mogą być w żadnym wypadku powodem oddalenia wniosku dowodowego, w szczególności takiego, którego nieprzeprowadzenie znacząco zuboży materiał dowodowy. Podkreślić należy, że dyspozycja zawarta w art. 397 § 4 k.p.k. na którą powołał się Sąd orzekający dotyczy wyłącznie sytuacji, w której oskarżyciel nie przedstawia dowodów, których dotyczyło postanowienie sądu wydane na podstawie art. 397 § 1 k.p.k., jednak dowodów tych nie można było uzyskać lub przeprowadzić. W przeciwnym wypadku naruszona zostaje zasada prawdy materialnej określona w art. 2 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy błędnie powołując się na fakt, iż prokurator nie przedstawił dowodów do przedstawienia których został wezwany w trybie art. 397 § 1 k.p.k., oddalił wnioski dowodowe, a mając w polu widzenia przepis art. 397 § 4 k.p.k. pozbawił się istotnych dowodów. W tym miejscu podkreślić należy, że w sytuacji, gdy oskarżeni zakwestionowali, że na odtworzonych płytach CD zarejestrowane zostały ich głosy, sąd winien był podjąć chociażby próbę rozstrzygnięcia powstałych wątpliwości poprzez dodatkowe przesłuchanie oskarżonych lub przesłuchanie ustalonych osób, które uczestniczyły w nagranych rozmowach. Przeciwnie w sytuacji, gdy sąd posiadał wiedzę dotyczącą miejsca dokonania nagrania, jakim było chociażby mieszkanie oskarżonego R. S. (1), mógł podjąć próby ustalenia kto w nim wówczas przebywał, jeśli nie był nim oskarżony. Także ustalone przez sąd osoby biorące udział w danej rozmowie, mogły zostać rozpytane na okoliczność

z kim wówczas rozmawiały. Mieszkanie oskarżonego nie jest wszak miejscem powszechnie dostępnym, do którego dostęp ma nieograniczona ilość osób, nadto często z kontekstu rozmów wynikało z kim były prowadzone. Podobna sytuacja dotyczy rozmów dokonywanych przez telefon. Oczywiście czyniąc nowe ustalenia, sąd ponownie rozpoznający sprawę nie może tracić z pola widzenia kierunku rozpoznawanych apelacji, które doprowadziły do uchylenia zaskarżonego wyroku. Na podstawie ewentualnie nowych ustaleń nie będzie mógł w żadnym wypadku przypisać oskarżonym zachowań, które zostały wyeliminowane z czynu ciągłego, bądź też czynów od popełnienia których oskarżeni zostali uniewinnieni. Niemniej chodzi o to, aby przypisane oskarżonym przestępstwa zostały udowodnione w sposób nie budzący wątpliwości, zgromadzony materiał dowodowy był kompletny, poprawnie oceniony, a przeprowadzone postępowanie wolne było od wszelkich uchybień. Jest też rzeczą oczywistą, że w sytuacji, gdy mimo poprawnie zgromadzonego materiału dowodowego powstaną nie dające się usunąć wątpliwości, sąd na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. winien rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonych.

Kolejną kwestią jest zbagatelizowanie przez Sąd Okręgowy informacji zawartej w aktach sprawy z której wynika, że wobec oskarżonych R. S. (1) i P. S. toczy się kolejne postępowanie o czyny z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., a ramy czasowe postawionych im tam zarzutów częściowo pokrywają się z zarzutami w rozpoznawanej przez sąd sprawie. W stosunku do oskarżonego R. S. (1) kolejne zarzuty dotyczą zachowań, które miały mieć miejsce „w okresie od 11 listopada 2005 roku do nieustalonego dnia w maju 2006 roku” oraz „ w okresie od sierpnia 2006 roku do stycznia 2007 roku” i dotyczą w pierwszym wskazanym okresie uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości 1 kilograma oraz tabletek extazy w ilości 100.000 sztuk i haszyszu w ilości co najmniej 2 kilogramów, a w drugim okresie postępowanie dotyczy uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających, tj. amfetaminy w ilości co najmniej 30 kilogramów oraz haszyszu w ilości co najmniej 25 kilogramów. Zatem w zakresie pierwszego z zarzutów okres czynu ciągłego jest tożsamy co do trzech miesięcy w stosunku do czasokresów czynu ciągłego zarzuconego oskarżonemu w niniejszej sprawie tj. marca, kwietnia i maja 2006 roku, natomiast w zakresie drugiego z zarzutów w zakresie dwóch miesięcy, tj. sierpnia i września 2006 roku – przy tożsamej kwalifikacji prawnej zarzuconych w obu przypadkach przestępstw.

Natomiast wobec oskarżonego P. S. nowe zarzuty dotyczą przestępczego działania czynem ciągłym w okresie od sierpnia 2006 roku do stycznia 2007 roku, również polegającego na uczestniczeniu w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 4 kilogramów. W tym przypadku okres działania czynem ciągłym pokrywa się w stosunku do zarzutu przypisanego w niniejszej sprawie w zakresie sierpnia, września i października 2006 roku.

W związku z powyższym, w przypadku gdyby doszło do uprawomocnienia się niniejszego wyroku, odnośnie przypisanego oskarżonym R. S. (1) i P. S. przestępstwa ciągłego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w części, to jest w zakresie wyżej wskazanym, z uwagi na istotę przestępstwa ciągłego doszłoby do powagi rzeczy osadzonej i nie byłoby możliwym prowadzenie postępowania w zakresie dotyczącym zachowań będących elementem mieszającym się w ramach czasowych czynu ciągłego, za które sprawcy zostali prawomocnie skazani. Bez znaczenia przy tym pozostawałby fakt, że kolejne postępowanie dotyczy zachowań, które zostały później ujawnione, a ich przedmiotem są znaczne ilości substancji psychotropowych i środków odurzających, nawet dużo większe niż w sprawie w której zapadł już prawomocny wyrok. Sąd mając zatem wiedzę o innym toczącym się postępowaniu, szczególnie w sytuacji wyżej opisanej, nie może pozostać biernym i winien jest przedsięwziąć odpowiednie kroki, aby móc objąć jednym postępowaniem toczące się sprawy, a przez to nie dopuścić do konieczności późniejszego, chociażby częściowego umorzenia postępowania i bezkarności sprawców. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 2012 roku – IV KK 392/11 „ze względu na treść przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i w konsekwencji konieczność stosowania wyrażonej w nim zasady ne bis

in idem procedatur prawomocne zakończenie postępowania karnego, którego przedmiotem był czyn ciągły, skutkuje procesową niemożnością prowadzenia innego postępowania co do zachowań popełnionych przez sprawcę w okresie wyznaczonym przez początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania składającego się na czyn ciągły, byłoby to bowiem postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby”.

Rozpoznając sprawę w uchylonym, zakresie ponownie, Sąd I instancji winien z należytą starannością i uwagą przeprowadzić dowody w niniejszej sprawie, uwzględniając oczywiście poczynione powyżej uwagi i wskazania, a następnie dowody te poddać wnikliwej ocenie, co pozwoli na wyprowadzenie ostatecznego wniosku w zakresie winy oskarżonych, właściwego opisu przypisanych im czynów, a co za tym idzie oceny stopnia ich zawinienia oraz społecznej szkodliwości popełnionych czynów, a w przypadku uznania ich winy wymierzenie im słusznej i sprawiedliwej kary, nie tracąc z pola widzenia dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz kierunku złożonych w sprawie apelacji.

Jak wyżej wspomniano zasadną okazała się być apelacja złożona przez obrońcę oskarżonego W. K.. Przypisane temu oskarżonemu dwa przestępstwa z art.

62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (opisane w punkcie 48 wyroku) polegające na posiadaniu środków odurzających w postaci marihuany w ilości 3 gramów i 1 grama

z uwagi na rodzaj narkotyku oraz jego ilość stanowiły bowiem klasyczny przykład wypadku mniejszej wagi, wyczerpującego znamiona występku z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, co spowodowało konieczność dokonania zmiany zaskarżonego wyroku w tym kierunku oraz w konsekwencji złagodzenie wymierzonej oskarżonemu W. K. za wyżej wskazane przestępstwa, stanowiące ciąg przestępstw orzeczonej kary do 6 miesięcy pozbawienia wolności. Także kolejne przypisane temu oskarżonemu przestępstwo (opisane w punkcie 49 wyroku), a polegające na usiłowaniu dokonania wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wywozu z terenu RP środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 5,15 grama brutto, stanowi wypadek mniejszej wagi opisany w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przemawia za tym ilość narkotyku, który – jak wynika z prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy – w ilości wskazanej w zarzucie zawierał jeszcze pewną ilość domieszanego przez oskarżonego tytoniu, a także przeznaczenie narkotyku na własny użytek. Przyjmując zatem, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, sąd odwoławczy uznał za konieczne wymierzenie oskarżonemu niższej kary niż to uczynił sąd I instancji

i orzekł ją w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzone kary jednostkowe są karami adekwatnymi do stopnia zawinienia oskarżonego, społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, a tym samym karami sprawiedliwymi. Analiza materiału dowodowego w rozpoznawanej sprawie przekonuje, że niewątpliwie w stosunku do oskarżonego W. K. mamy do czynienia zarówno z okolicznościami łagodzącymi, jak i okolicznościami go obciążającymi. Te ostatnie w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku zostały przez Sąd I instancji co prawda prawidłowo ustalone, niemniej całkowicie pominięte zostały okoliczności przemawiające na jego korzyść. Przede wszystkim nie wziął pod uwagę niewielką ilość środka odurzającego, co do którego oskarżony podjął przestępcze działanie. Powyższe nie może pozostać bez znaczenia dla wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary, a w sposób niedostateczny zostało uwzględnione przez sąd I instancji w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, a przez to i wymierzonej mu kary za poszczególne przestępstwa. Konsekwencją złagodzenia oskarżonemu kary za czyny opisane w pkt 48 i 49 wyroku stało się złagodzenie wymierzonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności do 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając w tym wymiarze nową karę łączną, Sąd Apelacyjny zastosował zasadę asperacji kar, zbliżoną do absorpcji uznając, że wszystkie przypisane oskarżonemu czyny wykazują bliską więź podmiotową i przedmiotową, są do siebie podobne i zostały skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu – zdrowiu społecznemu, nadto cechuje je podobny sposób działania, ten sam motyw stymulujący sprawcę i wreszcie

ta sama forma winy i zamiaru. Toteż wymierzona kara łączna w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności winna spełnić wymogi stawiane karze zarówno w przedmiocie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Sąd Apelacyjny nie znalazł natomiast podstaw do dokonania zmiany wyroku

w zakresie dotyczącym oskarżonego B. M., w kierunku wskazanym w apelacji jego obrońcy, kwestionującym wysokość orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych za przypisane mu przestępstwa, jak i orzeczonej następnie kary łącznej

w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oceniając zasadność zarzutów podniesionych w omawianej apelacji, stanowczo należy stwierdzić, że zarówno kary jednostkowe, jak i kara łączna w żadnym razie nie mogą być uznane za rażąco surowe. Przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru karu i „nie chodzi tu o każdą różnicę w ocenach co do wymiaru kary. ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować” – wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17.05.2012 roku. II A Ku 125/12. Tutejszy Sąd Apelacyjny w pełni podziela cytowane orzeczenie. Wbrew twierdzeniom zawartym w złożonej apelacji brak jest podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia oskarżonemu kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. Słusznie Sąd I instancji uznał, że dokonana przez oskarżonego zmiana składanych wyjaśnień w trakcie rozprawy głównej i zaprzeczenie wcześniejszym wyjaśnieniom odnoszącym się do udziału w popełnionych przestępstwach pozostałych oskarżonych, spowodowała zaprzepaszczenie przez niego możliwości skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia na podstawie przywoływanego przez skarżącego w złożonej apelacji przepisu. Nadto podkreślić należy, że sąd meriti każdorazowo wymierzając oskarżonemu karę za poszczególne przestępstwo, orzekał ją

w dolnym ustawowym zagrożeniu, natomiast mając do połączenia kary jednostkowe

w wymiarze: 3 miesięcy, 8 miesięcy, 6 miesięcy, 1 roku oraz 3 lat pozbawienia wolności, orzekł karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy suma kar wynosiła 5 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, a najniższa możliwa kara łączna wynosiła 3 lata pozbawienia wolności. Powyższe zestawienie wskazuje, że kara łączna orzeczona została niemalże w dolnej granicy. Oceniając prawidłowość orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych nie można tracić z pola widzenia bardzo wysokiego stopnia ich społecznej szkodliwości. Nadto wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu za poszczególne przestępstwa kary jednostkowe, jak i następnie karę łączną uwzględnił zarówno okoliczności obciążające oskarżonego, jak i łagodzące, a lektura pisemnych motywów wydanego wyroku oraz wymiar orzeczonych kar wskazuje, że tym ostatnim poświęcił znacznie więcej uwagi. Gdyby w istocie – jak twierdzi obrońca oskarżonego – sąd meriti przecenił okoliczności obostrzające, jak ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności”, to mając w polu widzenia fakt, iż górny pułap kary za chociażby jedno z przestępstw przypisanych oskarżonemu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a stanowiące zbrodnię, wynosił 15 lat pozbawienia wolności, to w sytuacji orzeczenia kary 3 lat pozbawienia wolności za ten czyn, postawiony zarzut pozostaje wręcz niezrozumiałym. Podkreślić należy, że popełnione przez oskarżonego przestępstwa nie miały charakteru incydentalnego, przeczy temu zarówno ich ilość, jak i ich charakter. Nie bez znaczenia pozostaje także uprzednia karalność oskarżonego.

Tym samym uznać należy, że orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności we właściwy sposób uwzględniają zarówno stopień zawinienia oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, a już w żadnej mierze orzeczona każdorazowo kara jednostkowa nie może być uznana za rażąco surową. Również orzeczona kara grzywny nie wpływa na zmianę tego stanowiska, a zawarte na powyższe okoliczności rozważania sądu i powołane przez sąd orzekający argumenty znalazły pełną akceptację Sądu Apelacyjnego.

Aczkolwiek obrońcy oskarżonych W. K. i B. M. nie kwestionują w złożonych apelacjach ustaleń stanu faktycznego, niemniej przyznać należy, że kontrola odwoławcza potwierdziła słuszność poczynionych przez sąd I instancji ustaleń i poprawność przeprowadzonego postępowania dowodowego, które w zakresie wyżej wskazanych oskarżonych wolne jest od braków i uchybień formalnych. Podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności i dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej,

a zaprezentowana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów jest obiektywna i rzeczowa. Ocena

ta uwzględnia wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania. Powyższe pozwoliło w sposób zasadny przypisać oskarżonym winę popełnienia przypisanych mu przestępstw.

Również sporządzone przez Sąd Okręgowy – w zakresie dotyczącym tych oskarżonych – uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób należyty wyjaśnia podstawy faktyczne orzeczenia wskazując na fakty i okoliczności, które zostały udowodnione oraz określa – szczegółowo je opisując – dowody na których oparto przedmiotowe ustalenia, a także wymienia dowody, którym odmówiono waloru wiarygodności, podając powody, które legły u podstaw powyższego. W związku z powyższym, brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego B. M..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.